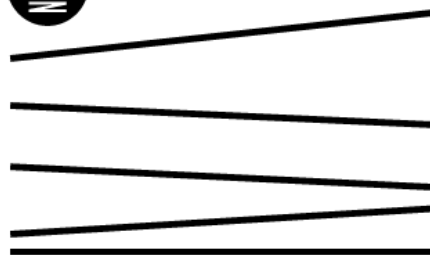

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; af Oehlenschläger.
Titel Title:	<u>Holbergs Jubelfest : Forspil</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt i H. F. Popps Bogtrykkerie, 1822
Fysiske størrelse Physical extent:	46 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

R A. Oehlenschläger:

Holbergs Jubelfest.

1822.

44,-70-8°

Ex. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020841134

44, - 70

Confront the full view of the highway to the
from the main Hallberg's Point - left,
Plan of the road - the road is a straight line
the road is a straight line up the road.

D. 4 October 1822.

J. D. Banez.

Holbergs Jubelfest.

F o r s p i l

af

D e h l e n s c h l ä g e r.

K j ø b e n h a v n.

Trykt i H. F. Poppes Bogtrykkerie.

1 8 2 2.

X

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1961 9. 1218

Holbergs Jubelfest.

Personerne.

Faderen.

Moderen.

Laura.

Amalia.

Adolf.

Vilhelm.

Sanna.

En Frue.

Giæster.

Tienere.

Bønder og Landsbyfolk.

Mnemosyne, Erindringens Gudinde.

(En Hauge, i Baggrunden et Lysthuus med For-
hæng. Det er Aften, et Par Fakler brænde
paa hver Side).

Amalia og Laura komme med Krands.

Amalia.

Min Krands er færdig.

Laura.

Min er ligesaa.

Amalia.

Og ingen af os veed, til hvem den er.

Gaaer! binder hver en Krands af Havens Blomster,

Befalte Fader, hænger dem saa hen

Paa dækte Lysthuus, hvor I finde Kroge.

Laura.

Der staaer den nu, den gaadefulde Bygning!
 Vel tusindgange har jeg siddet der,
 Og syet og strikket, læst; hver Krog deri
 Var saa bekendt, at jeg af Riedsomhed
 Har ofte gabet over den. Og nu?
 Nu kneiser det Stillaads jo med et Forhang,
 Som om det var et Fæstslot, pludselig
 Hidtrykkes ved Aladdins Underlampe.

Amalia.

Ja! som det hellige Huus, hist i Loretto.

Laura.

Hvad mon det Kæmpe-Rokæg ruger ud?
 Der er i Sandhed Levende deri;
 Jeg sjner Lys igiennem Sprækkerne.

Amalia.

Kom, lad os see derind!

Laura.

Men sagte, sagte,

Saa ingen mærker os.

(De vil lige ind i Bykhuset).

Adolf (Springer frem og forhindrer dem).

Adolf.

Men heldigviis

For os, endskiøndt uheldigviis for Eder,

Har nogen mærket det. Du milde Gud!

Hvad Naturel dog stikker i de Qvinder.

Er der da intet Slør i Verden, som

J jo skal have? Ingen Sprække hvor

Igiennem Eders Pine ei skal titte?

Skal J da ud for eet gientage Evas

Ulydighed i Paradisets Hauge?

Og veed J ei, at der er mange Ting

Som takke Skiølet for sin største Gode?

Det bør I dog som Fruentimmer vide!

Laura.

Men bedste Adolf, løs os denne Gaade!

Du gjør mig næsten endnu meer forundret

End dette Lysthuus. Vi har maattet pynte

Os i vor bedste Stads! Du derimod

Staaer overstøvet her i Hverdagsfrak,

Og med en Hammer! Hvad skal det betyde?

Amalia.

Begriber Du endnu ei Sagen, Laura?

Han forestiller Troldmand hos Casorti,

Moureddin i Aladdin, eller Kaspar

I Jægerbruden. Det er ham, som gjør

Besværgelserne.

Adolf.

Lader mig med Fred,

Forvovne Piger! holder mig ei op.

Udretter hvad vor Fader har befalet!

Er Eders Krandsø færdige?

Amalia.

Her er de,

Saa smukke som man faaer dem i September:

Med Roser, med Levksier, Gyldeblaffer,

Med Lilier, Negliker, kan vi ei tiene;

Men røde, violette Aftere,

Med Latyrus og Malver, har vi nok;

Og de kan pynte prægtigt i det Grønne.

Adolf.

Og det er ganske just som det bør være;

Thi Den, hvem disse Krandsø bindes til,

Var ingen sværmerf Lilie, kiærlig Rose

Forelft Levksø, phantastif Neglike;

Det var en broget frif Septemberaster,

Der glindsed i det Grønne, som en Stierne

Paa Nattens Mørkeblaa, og qvæged Diet.

Laura.

Her er, som os befalet: Krusemynt
Og Ambra, Balsam, Hjertensfryd.

Adolf.

Ret saa!

Det er Ingredienserne, som skal
I Tryllekiedlen kastes, for at virke.
O nu, I mine søsterlige Damer!
Jeg anbefaler mig i Eders Naade,
Og beder Jer, ei meer forstyrre mig.
Snart kommer Fader hid med Gjæsterne,
Saa klarer Sagen let sig af sig selv.

(han gaaer).

Laura.

Det er aldeles ubegribeligt!
At her en Fødselsdag skal helligholdes,
Det seer man vel paa alle Julemærker.
Men hvis? Det er ei Faders eller Moders,

Ei Adolfs, Vilhelms, ei Lovises, Hannas,
 Ei Din, ei min. Vor Konges og vor Dronnings
 Kan det endnu jo heller ikke være.

Hvis er det da?

(til en Tiener som kommer med Stole).

Hør sig mig, kære Vars!

Hvad spilles her for en Comodie?

Tieneren.

Jeg troer det er de nysgierrige Fruentim-
 mere af Gensfru Viehl, eller saadan noget fra
 den Tid af.

(gaaer).

Amalia.

Den Knægt! Mon det var Dumhed eller Ondskab?

Laura.

Taalmodighed! Vor Nød er overstridt:

Der kommer Fader med det hele Selskab.

Men Vilhelm og Cousine Hanna fattes.

De har vist ogsaa Roller nu at spille.

Amalia.

Vi spille dog i Grunden ogsaa med

Fremstille jo Tilskuernes Forventning!

Laura.

Nu er det mig ret kjær, jeg intet veed;

Nu Overraskelsen vil mere dobbelt.

(De træde tilside).

Selskabet (som bestaaer af det hele Skuespil-
personale, undtagen de endnu Rollehavende,
kommer Parvis ind under Musik, og samler
sig om Lysthuset).

Faderen (naar alt er roligt).

J undres alle, mine kjære Venner!

Og spørge, hvad betyder dette Optog?

En lille Landsbyfest, det seer man vel,

Men J begriber ei hvorfor? Vi have

Den Skik at feire Husets Fødselsbage,
 I mine Tanker en huldfuld Skik!
 Ei skær det af Forfænglighed, for Opfigt;
 Det er en fælles Tak til Glædens Giver,
 Som skjænkte os den skønne Fryd: at leve!
 Det er et Offer paa Erindrings Alter,
 En Blomst, som kastes hen i Tidens Strøm,
 Hvergang den gaaer en Milepæl forbi.
 En saadan Fæst beforder Enighed
 Ved Vittens Urne, smelter Hjerterne
 Til from Begeistring for det Helligste.
 Thi Kjærlighed til Gud og Næsten, er
 Det Helligste, som adler Øjeblikket,
 Og knytter Haabet til Erindringen.
 Hvo har ei følt sig Blussen i sit Bryst,
 Naar Morgnen smilte til det lille Bord,
 Sædt blomstersmykt, med Kostbarheder; kjændt
 Af Pengeværd kun ringe, uskatterligt,

Ved Hjerterne, som rakte dem. Naar Kredsen
 Af Benner sad ved glade Middagsbord,
 Og Glasset klang, og Festens Helt blev nævnt;
 Hvo fik ei frække Taarer i sit Øie,
 Og følte Kildren dybt i alle Nerver,
 Af overjordisk Salighed, af Ahnen
 Om større Fryd, hin Eide Jordelivet?

Moderen.

O Fader, kjære Fader, Du bereder
 Os daglig Fester ved Din Munterhed!
 Din Manddomskraft udbreder Held iblandt os.

Faderen.

Vor Kreds er liden; men det Store fremstaaer
 Kun ved det Smaas Forbindelser; og hvor
 Teglstenen ikke først er hærdet i
 Samdrægtighedens Flamme, der opstaaer
 Ei Pyramiderne for Evigheden.

Laura.

Men, bedste Fader! sig os dog, hvad er det?

Nu er dog Tiden kommen. Dræl ei længer!

Riv Sløret bort fra dette Hemmelige,

Og læs os Gaaden! Hvis er denne Fæst?

Hvo er den lykkelige Ven iblandt os,

Hvis Held: "at leve" vore Hjerter dele?

Faderen (alvorlig med Bølle).

Han lever ikke meer iblandt os Børn!

Længst dækte Gravens Mulm den Edles Been,

Og hvis Du søgte om ham, hvor han laae —

Fandt neppe Du maaskee en Haandfuld Aske!

Laura (forundret).

En Død?

Amalia (ligesaa).

En Døds Erindring?

Flere.

Hvem dog? Hvem?

Faderen.

Ei var det blot de holde Fædres Skik
 At drikke Fæstensøl, at holde Gilder
 Til Livets Hæder! Store Horn blev tømt
 Ved Høitidslag, til den Hensarnes Minni.

Amalia.

Er det den kjære Bedstefars Erindring
 Du nu vil hædre? Ak, jeg kan ei gaac
 Liigstenen under Lindetræets Skygge
 Forbi paa Kirkegaarden uden Taarer.

Faderen.

Han hviler sødt! vi mindes daglig ham;
 Men ham tilhører ikke denne Fæst.
 En anden elsket Død.

Moderen.

Hvem kan det være?

Gud var os naadig, i vor lille Kreds
 Har Dødens Ødelæggelser ei raset,

Og vi har ingen nær beslægtet Frænde
 Meer at begræde.

Faderen (smilende).

Han skal heller ei
 Begrædes, denne kjære Hedengangne;
 Hans Minde skal kun hædres, og hans Fæst
 Skal vederqvæge os.

Flere.

Hvem er det dog?

Faderen.

Du talde Moder, om vor lille Kreds!
 Den Kreds, jeg mener, er ei heller stor,
 Skjøndt den indfatter dog et Fædreland.

Moderen.

Ha, nu begynder jeg —

Faderen.

Men ofte findes
 I Hytten, hvad man savner i Palladset;

Og det er ei Udstrækningen af Land,
 Som klækker sieldenædle Frugter frem.
 Vert Danmark er kun lidet i sin Omfang,
 Dog har det frembragt Mænd i Tidens Fylde,
 Som man i mange store Strækninger
 Forgieves leder efter.

Moderen.

Siig hans Navn!

Faderen.

Giæt ham! — Han virkte her for hundred Aar,
 Det er hans Jubelfest vi helligholde.
 End ruged Mørket over Aand og Snille,
 I Fordomslænker raved Tanterne;
 Han tændte Falken, afhug mange Tidsler,
 Reoled Jorden, redded Stene bort,
 Og luged Ukrudt i den store Hauge,
 At Fremtids gode Frugter kunde trives.

Laura (hurtig med Ild).

Ha Holberg!

Moderen og Amalia.

Ludvig Holberg!

Alle.

Holbergs Minde!

En Frue af Selskabet.

I Sandhed? Det er da for Baron Holberg,

At nogle Vers i Aften reciteres?

Faderen.

Nei, naadig Frue! Ei for Baron Holberg;

For Digteren, Historiens Forfatter,

Og Fædrelandets gavnmildsande Ven.

Fruen

(trækker ham halv tilside).

Det skulde De ei vove, bedste Ven!

Det kan befordre let den flette Smag.

Holberg er ikke længer Mand for os.

Han var ei uden Hoved, Gud bevares,
 Paa ingen Maade; han var vittig, klog;
 Men plump, uartig, grov! Han passer sig
 Ei meer for vore Tider. Unge Piger
 Kan ikke see hans Løier uden Rødmen;
 Selv gifte Koner maae slaae Diet ned.
 Hvad skal vi med det gamle Huusgeraad,
 Naar vi har smagfuldglatte nye Møbler?

Faderen.

Men nye Møbler ofte gjort paa Riib.
 O kjære Frue, viis de har et Hjerte!
 Haan ei den gamle Bedstefaderstol,
 Der staaer i Krogen fra de ældre Tider;
 Dens Hængsler er af ægte Sølv, og Træet
 Af Ibenholt, saa haardt og fast som Steen;
 I saadant Bed kan Ormen ikke gnave!
 De taler om hans Plumphed? — Det er sandt,
 Der kommer Talemaader for hos Holberg

Der høre Tiden til, og som man let

Kan overstryge eller overspringe.

Bryd dem dog ei om Speilets gamle Snærfler,

Naar selv det er et flebent, fældent Glar,

Og med et ædelt Folie, som viser

Hvert ægte Træk af Livets Daarlighed.

See Dem i Speilet, Frue! De vil finde

Det giver ærligt Billedet tilbage.

Det smigrer ei, som mange nye Speile;

Og det er intet listigdannet Huulspeil,

Som, efter Puske, svulmer og formindsker.

Lad Speilet hænge! det er Diamant,

De slaaer det ei i Stykker!

En Tiener (kommer og siger sagte:)

Naadig Frue!

Frue.

Hvad vil Du?

Tieneren.

Herren sender mig, at sige:

Den tredie Mand til Thomberen blev syg;
Han beder Deres Naade selv at ile,
Hvis ikke Spillet skal gaae reent i Staa.

Fruen.

Siig, jeg skal komme!

(Tieneren gaaer).

Fruen (til Faderen).

Filgiv, kjære Ven,

Min Mand hjemkalder mig — Forretninger —
Huusfager —

Faderen.

Gaae for alt. Geneer Dem ei!

Fruen.

Jeg anbefaler mig! Vi sees paa Søndag,
Ei sandt? Og skilles ad som gode Venner,
Elskandt vi om Smagen har forskiellig Mening.

Faderen.

O upaatvivelselig! Gaae De med Gud.

Hils Deres gode Mand! Vi sees paa Søndag.

Fruen.

Farvel min Bedste!

Moderen.

Nu alt?

Fruen (til Selskabet).

Tienerinde!

(gaaer).

Faderen (efter et lidet Ophold).

Og er der fleer, som ynede Holberg ei,

Og finde denne Fest upasselig —

Den gaae med Gud! Vi skilles uden Nag,

Vi tvinger ingen! Kunstens høie Skønhed

Maa føles frit, og ingen slavisk Haand

Bør flatte Laurbær i en Vreskrands

Alle.

Vi elste den udødelige Holberg,
Og samles alle glade til hans Fest.

Faderen.

Saa sætter Eder Benner! Tager Sæde!
Vor Fest er kort, Indretningen enfoldig.
Seer I det Lysthuus med sit lille Forhæng?
Det forestiller Holbergs skjulte Værksted,
Det snevre Kammer, hvor hans Genius
Undfik, og fødte Tankebilleder,
Som siden snart i lifligklare Farver
Sig aabenbared giennem Kunstens Nat.
Saaledes skal da nu i lyse Omrids
De Skikkelser fremstaae, vor Digter skabte,
Og straae frem i Haugens Aftendæmring.
(Musik. Wilhelm og Hanna komme i græft Co-
stume, nærme sig, og træde op paa God-
stykker, der er sat for dem til begge Sider af
Lysthuset).

Laura (til Amalia).

Der kommer Wilhelm med Cousine Hanna.

Der seer Du! Er det ikke som jeg sagde?

Amalia.

Hvor deilig klædt! Hvad forestille de?

Faderen.

Kald hende hvad I vil: Thalia, Evada,

Kald hende Klio, Polyhymnia;

Kald ham Apollo, Jocus eller Momus,

Alt som det passer sig, til hvad de sige.

Jeg bruger allegoriske Personer

Til Talsmand her for mine Tryllesyner,

Som mægtig jeg, med denne Tryllestav,

Fremkalder og befaler at forsvinde.

Men først maa dog Musikken aabne Sjælen,

Og stemme Phantasien til at følge.

(Der spilles en skøn, munter og prægtig Symphonie;
 derpaa gaaer Teppet op for Lykthuset; og
 man seer følgende Transparenter, medens
 Vilhelm og Sanna fremsige neden-
 staaende Digte):

Peder Paars og Niels Klim.

Som Herren sin af Rotten spindes,
 Saa spandt vor Digter, meer til Mars,
 I Skuespil, hvad samlet findes
 I en udødelig Peer Paars.

Kun kort var Rejsen over Søen,
 Hvor Vegir sine Velger staaer,
 Men før nedploier Gession Den,
 Før dette Skæmtedigt forgaaer.

Og gjerne vi fra Bjergets Kanter
 End lytte til hvad Klim har seet,

Og følge med ham som Drabanter,
Naar selv han være vil Planet.

O Holberg! vel Din Lige fandtes,
Men sielden i saa munter Spot;
I Spanien kun en stor Cervantes
Dig hilser med sin Don Quirote.

(Imellem hvert Billed gaaer Tæppet ned for Lyst-
huset, og der spilles en passende Melodie).

Saga med Griffel og Skiold.

Ei blot udmærkte sig som Digter
Paa Livets Bei, hin store Mand,
Han kjendte lærde Forskers Pligter,
Og han beskrev sit Fædreland.

Vel see vi ham i Mørket famle,
Hvor gamle Helte Spøgen fke;

Han sølte lidet for det Gamle,
Men destomere for det Ny.

Hvo dadler ham, hvis han anvendte
Sin Vid i selve Sagas Hal?
Han Menneſket i Helten kiendte,
Og ſaae at Hovmod gif for Fald.

Og ſølte han ei ſeds det Stærke,
Ham undgif ingentid det Smaa;
Paa Sagas Skjold vi gjerne mærke
De Pletter, ſom han peger paa.

v. Bremen og Henrik.

See Splinten i ſin Broders Øje,
Men Vielken i ſit eget ei,

En gammel Synd, som alt den Høie
Stræng dadlede paa Livets Dei.

Hvor Synd og Onskab bryde Freden,
O straf dem paa alvorlig Viis!

Men hvor det kun er Daarligheden,
Der svinger Spotten Tugtens Viis.

Og herligt har os Holberg gottet
Med dette Randestoberie!

Blier Mesteren af Drengen spottet,
Da tilfredsstilles, mere vi.

Et hundred Aar man saae forsvinde,
Mon og sig Daarlighed forgik?

I alle Gader end vi finde
Gientagelser af gamle Skit.

Jean de France og Jeppe.

Til Yderlighed Støvet falder,
 Kun Gaae at holde Maade veed,
 Den gamle med den unge Alder
 Let falder til sig Daarlighed.

Skarnbassen, sort og fæl og kroget,
 Omvæltter sig i Sølen glad;
 Og Commerfuglen let og broget
 Omflakker kun fra Blad til Blad.

See her to Billeder som neppe
 Dig kunde males mere tro:
 Den pæne Jean de France og Jeppe!
 Tænk hvilket Par! Ha sieldne To!

Den ene doyne Jendenlandske,
 Stavnsbunden i sit Selerie;

Den anden altfor pæne Franske,
 En lige Træl, skændt indbildt fri.

Hvor herligt end os gotter ofte,
 Hvergang vi disse Skygger see,
 Den fulde Jeppe med sin Kofte,
 Den flauue Frands med sin Toupée.

Geert Westphaler og Vielgeschrey.

Gud skabte Lyd paa Mandens Læbe,
 Som Dyr han ei blev tynget ned,
 Han fik, for mere skiont at stræbe,
 Med Ordet sin Fleerfidighed.

Men fladdrer han, hvor han bør handle,
 Og sværmer i affindig Hast,

Da see vi hurtigt sig forvandle
 De skønne Gaver til en Last.

Her Holberg i en smuk Forvandling
 Har viist, saa vittigt os som sandt,
 At Ord er intet, uden Handling,
 Og Handling uden Tanke — Tant!

Studenstrup og Palzgreven.

Hvad mon vi vel hos Disse prise,
 Som os i Polen drage ned?
 Kan Lasten gotte selv den Bise?
 Kan Dumbhed more Vittighed?

Ja, Taabelighed vækker Latter,
 Naar den fremstilles med Forstand,

Og Feilen, som sig selv ei fatter,
Tilgives halvt en stakkels Mand.

Det Taabelige med det Onde
Har tabt sig nu i hundred Aar;
Den jydffe Vonde, Siællands Vonde
Er agtbar nu i bedre Aar.

Men glade vi tilbagevende
Til et historisk Malerie,
Som tydeligt os lader kiende
En Usselhed — tildeels forbi.

Undskylder at tildeels vi sige;
Man seer desværre mangen Dag,
At Folk endnu er taabelige,
Og gotte sig ved Selvbedrag.

v. Tybo og Stygotius.

Hos Græker var Pallas Athene
 Forenet: Lærdom: Tapperhed;
 Den meste Tid i Verden ene
 Stod disse Dyder, som vi veed.

"Herr Blakhorn" kaldte man den Lærde,
 Naar selv man med en Kaarde gif,
 Og hvor Soldaten var paa Færde
 "Schock Schwerenoth!" han Navnet fik.

Nu skældte de ei meer hinanden,
 Fra den Tid hver blev mere klog;
 Nu bruges Sværd af lærde Standen,
 Nu læser Officeer i Bog.

I Freden begge gaar i Frakke,
 I Kampen strider Bon med Us;

Derfor tildeels vi, Holberg, takke
 Din Tybo, Din Stygotius.

Ollegaard. Engelse. Dor. he.

Vel holdes hine Barselsstuer
 Som fordum ei i Staden meer;
 Madamerne blev alle Fruer,
 Og Corfiks Sliabne deelte fleer.

Formaliteter og Visiter
 Ei lade dog til at forgaae;
 En anden Maaske Narren hifter,
 Og taer en anden Kiøle paa.

Og Sladdersøstre med vi finde,
 Som snakke nu om andre Ting;

Og tanse Snærper — Tienerinde!
Med dybe Knifs og stolte Sving.

Vel hader Pocher man som Pokker,
Dag snæres Kroppen end i Buur,
Og Flætninger og Øreløkker
Snart vore til den gamle Tour.

Pantalone, Arlichino, Pierro.

Snart efter Klæen følger Svien,
Satiren hævner Blisdoms Tab,
Og Massen er i Poefien,
Hvad en Idee for Videnskab.

End daglig see vi jo desværre,
Selv i det største Publicum,
Rigdom: en gammel vranten Herre;
Armod hans Tiener: klog og dum.

De tiene ham, de ham bedrage,
 De lee med ham, de ham udlee.
 Hver mele vil sin egen Rage.
 Holberg fordansket har de Tre.

(Ved et Vink, forandres disse Mæsker til):

Jeronimus, Henrik og Arv.

Saadan italienske Tone

Blev oversat til Danskes Tær:

Pierr', Arlichin' og Pantalone:

Henrik, Jeronimus, og Arv!

Montanus og Jakob Berg.

Ei blot som Lærd, Uvidenheden

Bor Holberg med sin Færle slog;

Han mærkte Slangen vel i Eden

Og Røgen ei for Flamme tog.

Pedanteriets Nat', som Svage
 Ei ændser om den Vises Fod,
 Der holder Forskeren tilbage,
 Var ham, som Barbarie, imod.

Han daared ikke Folianten,
 Dumhed forstod han i Latin,
 Han saae i sorte Dragt Pedanten,
 Som praler med det tomme Skrin.

Han saae, — hvad findes jo saa ofte —
 Enfoldighed i lærde Mand,
 Og Blisdom i en Bondekoste,
 Med Bittighed og sund Forstand.

Vel veed vi: Kunstneren Vulcanus
 Cyclopen bruger i sit Bierg;
 Dog gierne see vi en Montanus
 Udmyget af en Jakob Berg.

Ulysses. Gusman med Melampe.

Ei for de Store blot at more
Med Smaafolks Lyder, Holberg skrev;
Nei, snart de Smaa og snart de Store
Han snærte, alt som Lunet drev.

Mon vel en dum von Qvoten ene
Han haaned vittig her paa jydsk?
Er ei den hele Verdenscene
En Haupt und Statsaction paa Tydsk?

Smaa Lidenstaber Hiulet drive,
Gld gaar af gamle Dragers Mund,
De stærke Kamper sig aflive,
Og Kampens Marsag — var en Hund!

Saaledes vi da fro beklappe
Den genialste Ironie,

Som under broget Narrekappe
 Kun viser sund Philosophie.

Rosiflengius. Philemon.

Som Morgenrøden, Solens Datter,
 Vort Taagerne forjage kan,
 Saa Taabelighed flyer for Latter,
 Naar Vittigheden har Forstand.

Men uden et uskyldigt Hjerte,
 Der næres af en himmelsk Gld,
 Blier Klogten kun en ussel Kiærte,
 En Løgtemand, som leder vild.

Her har vor Digter os opstillet
 I ægte comisk Poesie
 Et træffende livsaligt Billed
 Af Trældighed og Hyklarie.

Selv en Philemon — tør han haabe
 At gaae paa Roser i sin Tid?
 Forhad, forfulgt af mangel Taabe,
 Fordi han revsed ham med Bid.

Men kunde Tiden ham ei sandse,
 Leed han i Livet mangt et Savn —
 Nu flætter Evigheden Krandsse
 Om hans udødelige Navn.

(Under Paukers og Trompeters Lyd indbringes Hol-
 bergs Brystbilled. Landsbyefolkene behænge
 under glade Dandse Gudslykket g Lykhuset
 med Blomsterhængler, derpaa blier det
 stille, og

Mnemofyne træder langsomt frem med en
 Laurbærkrands.

I broget Kreds, hvor Livets Blikke lyne
 Kraft, Munterhed og Tid,

Alvorlig staaer, tungsindig, Mnemosyne,
 Og stirrer paa den soundne Tid.

Ei Øjeblikkets Syner mig bedrage,
 Til Trøst i mine Savn!
 Jeg seer i Mørket speidende tilbage,
 Og visser Støv af mangt et Navn.

Naar Tidens Børn letsindigt alt forglemme,
 I Nydelsernes Hiem,
 Da raaber jeg fra Mølmet med min Stemme,
 Og maner store Skygger frem.

Hvor mangen Helt, hvis kolde Haand sig klemte
 Kring Sværdet sidstegang,
 Har jeg bevaret, at man ei ham glemte,
 Ved Bautasteen og Mindesang.

Hvor mangen Ædling, som sit Norden gavned,
 Høit af sin Old erkiendt,

Har Mnemosyne nævnt, at ei han savned
 Udsødelighed, velfortient!

Men Den, som mine Døttres Hjærter vinder,
 Smykt i Apollos Glands,
 Hans Navn bestøves ei, han selv sig binder
 Uvisnelige Laurbærkrands!

Dig, hvem en Efterfølgert nu glad erkiender,
 Taknemmeligheds Følk,
 Din egen Krands Dig række disse Hænder,
 Ved Jubel af et henrykt Følk.

Thalia skænkte Dig sin bedste Maske,
 Til Glæde for Dit Land;
 Og Gørse stiger atter af sin Afke,
 At signe Dig som Dannemand!
 (Under Paukers og Trompeters Lyd krandses
 hun Digterens Billed).

Den Skuespiller som forestilte

Faderen (træder frem og siger):

Vort Spil er endt! Nu kan kun Isølsesen
Forstærkes ved at hæve Illusionen.

Vi staae ei i en Skov, men mellem Skærmer;

For Aften sol er kun den matte Lampe;

Vi er ei længer Herremænd og Hyrder,

Kun Skuespillere, paa samme Bræder

Hvor Holberg stod, og med sin Genius

Forædlede den gamle danske Bunde.

Taknemmelighed, hellig kjær Erindring,

Opraaber os, til, efter hundred Aar,

At hædre den u dødelige Stifter.

Og hvad vi føle, føler Dannerfolket!

Det stimled hid, for giennem vort Organ

At hylde ham, ham, Fædrelandets Yndling.

Hvor let at være Den, som alt er vort!

At faae den skønne Taare til at flyde,

Som tindred alt i Øiet, før vi talde,
 Istemmer Brødre, Søstre da et Chor!
 At Tonekunsten tolke maa i Brimlen,
 Den Tak, hvortil vor Læbe mangler Ord,
 Det Suk som søger Digteren i Himlen!

C h o r.

Ham Aristofanes omfavner,
 Og Plautus trykker glad hans Haand.
 Cervantes ei sin Lige savner,
 Moliere traf en Broderaand.
 Den store Shakespear sig forundrer,
 Falstaff! din Skjald en Broder fandt.
 Og høit fra Dannerstoven dundrer
 En Seierslyd; thi Norden vandt.
 Ei, som i gammel Tid, ved Kampen,
 Forsærdelig med hædet Bryst:
 En Stjerne trængte giennem Dampen

Og Taagen veeg fra Dannerkyst.
Forundret Sydens Slægter finde
Blandt Gotherne den tabte Glands.
Befignet Holberg er Dit Minde,
Uvisnelig Din Laurbærkrands!
Mens Østersøens Bover trille,
Og mens en Bøg i Skoven staar,
Skal Danske glædes ved Dit Snille,
Og feire Dine Jubelaar!

